

Det skete i de dage...

Vous' vinkel: Overskriften kunne jo ane noget i retning af dengang, da Kejser Augustus kom med sin befaling, at al Verden skulle skrives i mandtal. Men lige her og nu, taler vi dog blot om den 8. og 9. oktober 2008, hvor der dog også blev holdt mandtal. Det var over nogle delegerede. DTS havde nemlig indkaldt til kongres.

Det var en yderst veloplagt formand, som entrerede talerstolen og erklærede basaren for åben.

Det er med Jørn Rise som det er med Steffen Brandt. Alvoren, humoren, ironien og alt det underforståede, skal lige høres og derefter tænkes grundigt igennem inden man, dels agerer, dels reagerer på udsagnene. Som eksempel bød han særligt velkommen til Kirsten Otbo og udtrykte det lønlige håb, at hun så sig i stand til at blive og overvære hele kongressen.

Jørn Rise var helt overbevist om, at det kunne blive lærerigt for hende.

Noget om Benjamin

Departementschef Peter Loft var næste mand på talerstolen.

Der skal jo en vis form for aldersmæssig pondus til at kalde ham for Benjamin - og det gør jeg så! Det har den forhistorie, at han netop fik dette, kærligt mente, prædikat i medlemsbladet for Skatterevisorforeningen tilbage i nr. 5 i 1993. Den 1. oktober 1993 fik han nemlig sin nuværende udnævnelse. Det var faktisk undertegnede ringhed, som for ret præcist 15 år siden havde lejlighed til at reflektere over den nyudnævnte - og dengang kun 36 år gamle - departementschef. På daværende tidspunkt Danmarks yngste, mener jeg at kunne huske.

Noget om alder

Om aftenen var der traditionen tro arrangeret underholdning. Og mindst lige så tro mod

traditionen, skulle nogle af deltagerne efterfølgende udfordre skæbnen for at se, hvem der kunne holde sig længst vågne nede ved baren og på dansegulvet. Flere af medlemmerne, også nogle i ganske agtværdig alder, og endda med repræsentation fra redaktionen af dette - også agtværdige - organ, holdt således hinanden stævne dér.

Ingen havde imidlertid i første omgang bemærket, at en ung mand af slet skjult midtjysk herkomst også havde sneget sig ned i kælderen. Godt nok var det lidt unfair konkurrence da unge mennesker jo notorisk er bedre til at "feste igennem", men da han - Kristian var navnet - bedyrede at skulle holde tale næste dags morgen, syntes vi alligevel ikke at kunne afvise ham.

Noget om tunnelsyn

Næste morgen viste det sig da også ganske forventeligt, at nævnte unge mand var på plads og i orden til det planlagte tidspunkt kl. 9.00, hvorimod et par deltagere - vel at mærke i den lidt mere agtværdige alder - mødte prompte, men dog først efter behørig vækning!

Især én af dem havde pludselig fået problemer med at fokusere sit syn. Dette kan være et alvorligt symptom, især hvis man er gået hen og blevet senior. Heldigvis viste det sig dog ret hurtigt, at det blot skyldtes, at han ved et uheld var kommet til at tage sine kontaktlinser på - uden forinden at have fået taget de gamle ud da han gik til ro få timer forinden!

Noget om, ikke at få ros

I en af sine mange taler uddelte formanden ros til foreningens samarbejdspartnere. Det var både eksterne og interne relationer som fik blide ord med på vejen - selv Kirsten Otbo mente formanden ikke skulle gå ram forbi i denne sammenhæng.

Men der manglede noget. *Formanden glemte at rose redaktionen.* Og det er ikke godt!

Herefter forbeholder den samlede redaktion sig fri serve- og håneret i en dejlig lang treårig periode!

Noget om en elegant finale

Fælles for Skatteministeren og departementschefen gælder, at deres taler giver indtryk af at indeholde en - ikke uvæsentlig - grad af improvisation. Det vil jeg bestemt mene, er en kvalitet i sig selv.

Langt det meste af formandens tale er til gengæld - og i sagens natur - skrevet på forhånd i form af beretninger. Imidlertid indeholdt de afsluttende bemærkninger også en behagelig stor grad af improvisation:

Henvendt til direktionen lød det bl.a.:

"Tag det nu lidt roligt. Så er der nemlig en chance for, at der også kommer hele mennesker ud af de mange tiltag til strukturændringer.

Noget som vi i øvrigt vist godt kunne kalde danmarkshistoriens største - i hvert fald mest omfangsrige - organisatoriske eksperiment".

Vi lader lige bemærkningen stå et øjeblik som et eksempel på alvorlig ment jovialitet. Ikke ganske uden elegance - og samtidig et godt formandsbrøl.

Tegning: Niels Paulsen